

13) I černé dny patří k životu

První manželská krize prý chodí po třech letech soužití – to už máme chválabohu za sebou. Druhá se má dostavit po sedmi letech. Není nad to, když je člověk předem varován, že si s partnerem poleze na nervy.

Lézt na nervy si lze různě, třeba hlasitě, což se obvykle neobejde bez neblahého výčtu povedených předků, jakož i potomků. Ovšem lézt na nervy si lze i mlčenlivě, což je náš případ. Poznává se to podle toho, že mlčenlivá pohoda se změní v mlčenlivé napětí.

Zahájení letošního roku nepatřilo u nás k nejslavnějším. Po dvouměsíční nepřítomnosti jsem nastoupila do práce s elánem, který mě však už krátce před obědem opustil. Během další hodiny kolegyně usoudily, že jsem zralá do postele, a odeslaly mě (jak se později ukázalo, zcela oprávněně) k doktorovi.

Nemoci v naší domácnosti vyvolávají stav podobný studené válce. Jarda si myslí asi tohle: Panebože už zase? Kdyby pořádně jedla vitamíny a pila mléko, tak nebude taková padavka. Ale né, to jí pořád honí mlsná - samé sladkosti a zuby má přitom jako dřevěnou palisádu po dělostřeleckém útoku. Já se jí dívím, stačí přece nasadit radikální léčebnou kúru a za dva dny je po teplotě. Jenomže to by si musela odpustit to své čtení a televizi. Stejně je to zákon schválnosti, že vždycky padne, když se to nejmíň hodí.

A já si myslím: Panebože už zase? To bude pěkná otrava. Ještě že se Jarda dokáže postarat o děti. I když kdyby vytřel podlahu nebo aspoň umyl nádobí, taky by ho nebylo. Tak moc bych teď potřebovala kousek vlídného slova a on jenom mlčí a mlčí. Už z toho mlčení začínám mít hysterické choutky. Jenže začít dělat naschvály je příliš snadné, a co když tím shodím kamínek, který mi pod nohama uvolní lavinu. Ba ne, radši budu držet pusu, aby mě to pak nemrzelo.

A tak si mlčky lezeme na nervy a díváme se, že to ten druhý nechápe a nevidí, jak moc potřebujeme místo kousavých narážek vlídné pochopení. Říkal jsi něco? ...ne? ...nápodobně!

Potuluji se po různých vyšetřeních a lékaři mě sondují horem i dolem a nechápavě vrtí hlavou nad faktem, že mi nic není. Konečně zabodovala paní doktorka na ORL a ulovila mi v krku streptokoka. Nedá se nic dělat, studená válka se prodlužuje o další týden. Streptokoku, streptokoku, jde ti o krk, koukej se vystěhovat.

Onehdy se mě Martin zeptal, zda jsem radši, když je táta pryč nebo když je doma. Bez zaváhání jsem prohlásila – když je doma. Zamyslel se a pak místo klasického „proč“ řekl: „Já vím – ty jsi ráda, že nám má kdo vynadat, když zlobíme, vid’?“ „To určitě,“ zasmála jsem se. „Ale třeba je to taky trochu tím, že mám tátu ráda,“ předložila jsem mu k úvaze ještě další důvod. Vzal ho na vědomí s objevitelským „aha“ a šel opět převzít roli pejska do boudy pod stůl, kde už na něj čekalo štěňátko Hanka, kočička Jirka a koťátko Zuzka.

Ještě pořád v duchu přemílám, co všechno bych měla místo večere naservírovat svému partnerovi. Ale nakonec mu to neřeknu, nebo mu povím jen zlomek svých dotěrných myšlenek, aby ve mně neuvázly v komůrce křivdy. A na dně té zoufalé prázdnoty, odkud, jak se mi zdá, se odstěhovalo pochopení, důvěra i cit, už zase začíná klíčit jiskřička touhy po vzájemném kontaktu. Ne, říká mi hrdost, ty ten první krok neuděláš, vzpomeň si... Tak dost, vzbouří se rozum, a zavře hrdost na tři zámky, teď je vítězem ten, kdo udělá první krok. A jen blázen nevyužije světlé skulinky, vedoucí ke smíření. Stačí mít v sobě trochu síly. Vždyť síla je potřeba k udržení lásky a láska – to je síla. Stačí mít v sobě trochu lásky... Pssst. U nás se o tom nemluví.

A mlčenlivé napětí opět rozkvetne do mlčenlivé pohody. Snad už zítra...